SENTINELA

ANUL IV, Nr. 25
20 Iunie 1943

GAZETA OSTĂȘEASCĂ A NAȚIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — București
TELEFON: 3.96.62

22 IUNIE 1941 — 22 IUNIE 1943

In ziua când se împlinesc doi ani de strălucite biruinți
i de jertfe neîntrerupte pentru Patrie și Cruce, ostașii
omâni, sentinele neadormite la poarta de răsărit a Europei,
rivind cu mândrie spre trecut, scrutează viitorul cu aceeași
esdruncinată încredere în zodia luminoasă a Neamului.
trânși uniți în jurul Suveranului și Mareșalului Conducător,
ând acum doi ani a răsunat istorica poruncă: „Vă ordon,
eceți Prutul", toți ostașii, dela soldat la general, au pornit
verșunați într'un singur avânt să respingă năvala bleste-
ată a bolșevicilor, să libereze Basarabia și Bucovina. Cu
rbare s'au opus hoardele sovietice, dar în fața iureșului
esrobitor au fugit de pe sfintele pământuri românești.

Insuflețiți de eroismul moștenit din străbuni, izbânzile strălucite câștigate de flăcăii noștri au întrecut orice închipuire. Odesa, Harcov, Sevastopol, Kerci și atâtea alte localități ale vitejiei românești sunt nume care s'au înscris cu litere de aur în istoria Cruciadei contra bolșevismului. Astăzi, după doi ani de războiu, ne aflăm de pază la capul de pod din Kuban, împreună cu camarazii germani, dârji și încrezători în dreptatea cauzei noastre și victoria finală a aliaților.

Pe temeiul contribuției noastre neîntrerupte, pe baza jertfelor aduse din belșug, vom avea mâine locul ce ni se cuvine și pe toți frații adunați sub același steag al României întregite.

„SENTINELA"

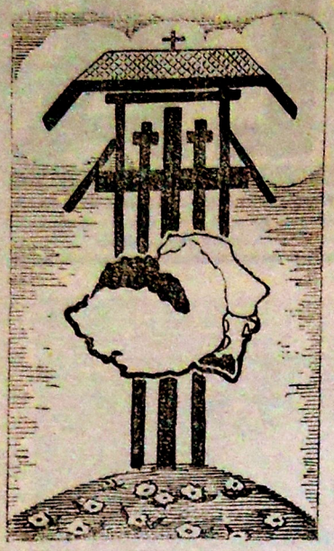

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul ţării şi în veşnicia Neamului Românesc.
2. Port în suflet icoana României adevărate şi jur să-mi jertfesc viaţa pentru hotarele ei.
3. Indeplinesc ordinele fără şovăire şi nu mă 'nfricoşează nici primejdia, nici trufia duşmanului.
4. Urăsc de moarte: minciuna, hoţia, trădarea, fiindcă ele înjosesc şi necinstesc pe ostaşi.
5. Iubesc camarazii; ei sunt ca şi mine chezăşia libertăţii ţării, ostaşi braví în război şi lucrători harnici în uzine şi ogoare, în timp de pace.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

Mareşalul Conducător a împlinit 61 de ani

Mareşalul Conducător a împlinit 61 de ani.

Ani grei cântărind în talerul dreptei balanţe româneşti, o viaţă viteză ca un freamăt de codru: o viaţă de ostaş.

Pe umerii lui se împart greutăţile şi aspiraţiile noastre, în inima lui se sbat grijile neamului.

Pornit pe calea înfăptuirilor dârze, pe linia altarelor străbune, Mareşalul Conducător intră în al 62-lea an al vieţii sale.

Şi-a închinat soarta şi gândurile ca primul soldat şi luptător al Ţării şi îşi desăvârşeşte munca, prin muncă. Intâiului soldat al Ţării i se aprind în cale focurile năzuinţelor noastre de credinţă şi dreptate, prinzându-l neobosit şi semeţ deasupra grijilor româneşti.

Aceste ceasuri îl găsesc neobosit la datorie, soldat între soldaţi, român între luptători şi eroi.

Drumurile sale se contopesc în înfăptuirea dreptăţii, ochii săi se unesc alături de ai Neamului, pentrucă drumul Neamului e întâiul sbucium al muncii sale.

Vremurile care vor veni, se vor încheia numai pe liniile trase adânc şi înfăptuite de Conducător.

Recunoştinţa Ţării, găseaască-l în sănătate, dârzenie şi voinicie, pe cel mai vrednic păzitor al credinţei, faptei şi vitejiei româneşti.

La împlinirea celui al şasezeci şi unulea an de viaţă, noi, neamul întreg îi urăm biruinţă şi ne rugăm smeriţi lui Dumnezeu să ne ţină mulţi ani deacum înainte, sănătos şi voinic pe Mareşalul şi Conducătorul nostru.

Doi ani de vitejie românească

Ne amintim şi astăzi cu aprigă furtună în suflet de zilele pe care le-am trăit în ajunul războiului antibolşevic. Cerul Patriei era mohorît de norul blestemelor; ochii ostaşilor căutau încruntaţi în zare, iar pumnii se încleştau cu dârzenie pe armă în aşteptarea ceasului suprem.

Ne încolţiseră din toate părţile jivinele ca în fabula cu leul bolnav, ne simţeau părăsiţi în voia soartei şi liftele vroiau să rupă câte o halcă din sfântul trup al ţării.

Cunoşteam lăcomia laşă a duşmanilor de veacuri, auzeam râncjetul mongol al bolşevicilor amestecat cu geamătul fraţilor, dar disperarea nu ne-a distrus voinţa de luptă a neamului; credinţa în dreptatea lui Dumnezeu nu ne-a părăsit nicio clipă.

Şi într'o luminoasă zi, omul care întruchipa puterea duhului românesc, dădu marea poruncă: „Vă ordon, treceţi Prutul".

Carpaţii noştri s'au sguduit din temelie proorocind noua răspântie a istoriei, talazurile mării s'au ridicat până la cer, vestind umbrelor voevodale că sosise ceasul desrobirii.

Atacurile ostaşilor noştri a fost o defilare de fulgere şi tunete; din inima răbdătoare românească a isbucnit vulcanul năprasnic, pedepsind cutezanţa inamică.

In faţa colosului dela răsărit nu mai eram singuri. Armata germană, cea mai bună din lume, era cu noi, împreună cu celelalte popoare europene dornice să ne ţină tovărăşie în marea cruciadă asupra hoardelor asiatice.

Străinătatea se miră şi astăzi că România, după atâtea nenorociri, şi-a venit în fire într'un răstimp atât de scurt, că dorobanţul român a fost în stare să câştige atâtea isbânzi contra unui duşman de zeci de ori mai numeros.

Noi ne cunoaştem istoria străbunilor şi nu ne mirăm, nu ne fălim. Lupta noastră de astăzi este aceeaşi războire de veacuri, pentru stăvilirea barbarilor în poarta de răsărit a Europei, pentru apărarea moşiei şi libertăţii noastre.

Dela soldat la general, am pornit cu un singur gând, cu un singur avânt, să ne desrobim pământurile furate, să împingem prăpădul roşu cât mai departe, pumând astfel hotarele cât mai în siguranţă.

Iureşul peste Prut, peste Nistru, peste Bug, a fost un sbor de smei ca în poveste şi numai acei care au trăit acele zile de aprigă izbire îşi pot da seama de întreaga măreţie a acestui război. Ei nu vor uita niciodată blestemăţiile găsite în Bucovina şi Basarabia de pe urma bolşevicilor, şi toată viaţa vor avea în faţa lor întâmpinarea fraţilor desrobiţi, îmbrăţişându-i cu lacrimi de bucurie în ochi...

Până departe în inima Rusiei s'a înfipt tricolorul românesc, iar numele de Odessa, Harcov, Sevastopol, Kerci şi atâtea altele sunt mărturii care vor vorbi dealungul veacurilor despre minunatele fapte de arme ale dorobanţilor români.

„Nici un pas înapoi", iată lozinca ostaşilor Crucii, iată deviza Armatei Române, pornită fără şovăire să ajute la noua orânduire europeană.

Astăzi, la împlinirea celor doi ani de războiu privim cu vie încredere în viitor, mai tari ca niciodată în sfinţenia drepturilor noastre, mai convinşi ca oricând de biruinţa definitivă asupra bolşevicilor.

Ziarele străine scriu cu admiraţie despre contribuţia României la apărarea civilizaţiei. Jertfa zecilor de generali şi coloneli români, miile de eroi presăraţi în stepele răsăritului glăsuesc cu prisosinţă despre eroismul nostru, despre cinstea ce ni se cuvine în noua înjghebare a Europei.

Ostaşii noştri îşi dau prea bine seama de primejdia dela răsărit.

Ei au văzut de aproape grozăviile „raiului bolşevic", iar astăzi gropile cu zecile de mii de ofiţeri polonezi vorbesc prea răspicat ca să ne mai îndoim de ucigaşele gânduri bolşevice. Rusul ne-a fost cel mai aprig duşman de totdeauna, iar sălbăticia lui este nemaipomenită. Numai svârlindu-l cât mai departe de hotarele noastre, numai slejndu-l cât mai mult, vom avea linişte în afară şi viaţa noastră asigurată.

Astăzi, după doi ani de trăire eroică, luptăm cu forţe sporite şi cu aceeaşi dârzenie în Kuban, contra haitelor roşii, din ce în ce mai împuţinate, mai istovite. Cu fiecare zi curajul nostru creşte tot mai mare, pentru că fiecare luptă câştigată ne apropie mai mult de victoria cea mare.

Un glas ne spune fără desmiţire că pe temeiul faptelor de azi ne vom câştiga împlinirea hotarelor de mâine. Vitejia şi jertfa românească trebue să aibă răsplata cuvenită, iar fraţii ce suferă în colţul îndoliat de ţară trebue să se adune în acelaşi mănunchiu şi sub cutele aceluiaşi steag în veci biruitor.

I. VALERIAN

22 IUNIE

Bravura poporului nostru s'a încins ca un brâu de foc şi a ridicat zid de apărare către colosul şi năvalnicul răsărit, stând neclintită în faţa cutropirilor ce ne ameninţau libertatea şi drepturile ce le avem asupră-ne. Nimeni nu s'a putut plânge de bunătatea şi de blândeţea noastră. Aşa am fost, aşa vom fi şi prin aceste mari calităţi moştenite vom dăinui peste timp.

Noi n'am luptat şi nu luptăm pentru a face cuceriri. Noi am luptat şi luptăm de veacuri spre a ne apăra pământul şi credinţele ce ne sunt scumpe. Luptăm pentru a ne rotunji fruntariile şi spre a le trece — nestinsă flacără — urmaşilor, aşa cum le-am apucat din străbuni. Nu vrem nicio palmă mai mult, nu vrem nicio palmă mai puţin; vrem doar atât: să fim demni de înaintaşii noştri şi să nu risipim ceea ce ei au agonisit prin sângele lor.

Pe drept cuvânt, ţara Românească a stat şi va sta ca o piatră de hotar în Sud-Estul European şi, deci, ca un pion al apărării libertăţilor şi civilizaţiei împotriva revărsărilor pustiitoare Asiatice.

Pentru eroismul dovedit pe frontul antibolşevic, data de 22 Iunie se înscrie cu cinste în cartea marilor înfăptuiri ale neamului. Pentru noi data de 22 Iunie înseamnă ruperea unui lanţ tiran care se strângea vâzând cu ochii în jurul grumazului, ruperea unui lanţ care ne sufoca existenţa şi ne ameninţa grav fiinţa naţională. 22 Iunie înseamnă desrobirea fraţilor şi a pământului nostru rupt dela sânul Patriei şi aruncat în ghiarele întunecimii.

Obrazul pălmuit şi scuipat cu un an mai înainte, se cerea spălat cu sânge. De aceea lupta noastră înseamnă biruinţă, iar biruinţa noastră înseamnă dreptate.

ION SOFIA MANOLESCU

Contribuţia armatei române în războiul contra bolşevicilor

La 22 Iunie 1941, la ordinul Domnului Mareşal Antonescu „Vă ordon treceţi Prutul", ostaşii români, alături de camarazii lor germani, deslănţuesc atacul împotriva cotropitorilor dela răsărit, pentru eliberarea pământurilor sfinte româneşti.

La 5 Iulie, primele noastre unităţi au intrat în Cernăuţi.

Dela 8—17 Iulie 1941 se dă bătălia pentru cucerirea şi curăţirea masivului Corneşti, cheia strategică a Basarabiei.

Chişinăul este ocupat la 16 Iulie 1941.

Dela 17—24 Iulie, un grup de forţe româno-germane forţează Nistrul în zona Moghilău-Jampol, pătrunzând în Transnistria de Nord, în timp ce alte forţe române eliberează Basarabia de Sud, cucerind Cetatea-Albă.

Dela 25 Iulie—11 August, trupele româno-germane forţează Nistrul în regiunea Rascov-Duboşari-Grigoriopol. S'au dat lupte importante la Răscăuţi, Duboşari, Pogreby, N. Malakowka, Poniatowka, colina Troiţkoje, Catargi şi Jasska.

Odessa este încercuită de trupele române.

La 12 August se trece Bugul. La 28 August trupele române ating Niprul pe care-l trec la 15 Septemvrie în regiunea Berislav.

Dela 24 Septemvrie—10 Octomvrie, armata română ia parte la marile bătălii din stepa Nogai şi Nordul Mării de Azov, care se termină cu deplină victorie a forţelor germano-române.

In acelaş timp, trupele române continuă asedierea Odessei, care cade în ziua de 16 Octomvrie 1941.

După aceste două mari victorii, la 28 Octomvrie se forţează istmurile de pătrundere în peninsula Crimeea (Perecop, Salicov şi Genisesk), unde trupele române se disting în mod deosebit.

In Crimeea, trupele române iau parte la luptele dela Dzankoi, Simferopol, Ialta, Karasubasar, Eupatoria, Feodosia şi Sevastopol.

La Nordul Mării de Azov, trupele române iau parte la luptele de pe Doneţ.

In primăvara anului 1942, trupele române contribuesc la cele mai mari victorii de pe frontul de răsărit:

8—15 Mai, bătălia din peninsula Kerci.

17—26 Mai, bătălia dela Harcov.

7 Iunie—1 Iulie, bătălia dela Sevastopol.

Cu începere dela 28 Iunie, odată cu deslănţuirea ofensivei germane din 1942, trupele române iau parte succesiv la bătălia de pe Doneţ, Oskol, urmărirea peste Don, stepa Calmucă şi luptele dela Stalingrad.

In Caucaz, Diviziile române de cavalerie curăţă litoralul Mării de Azov, cuceresc Jeisk, Slavianskaja, Temriuk, Anapa şi întreaga peninsulă Taman. Noworossiskul este ocupat în colaborare cu trupele germane.

Vânătorii de Munte, alături de trupele germane, după cucerirea oraşelor Nalcik (20 Octomvrie 1942) şi Alagir, ajung până la porţile Wladicaucazului.

Din Carpaţi în Caucaz, dela Harcov în Calmucia, trupele române au fost prezente alături de forţele aliate germane la toate marile bătălii de distrugere a bolşevismului.

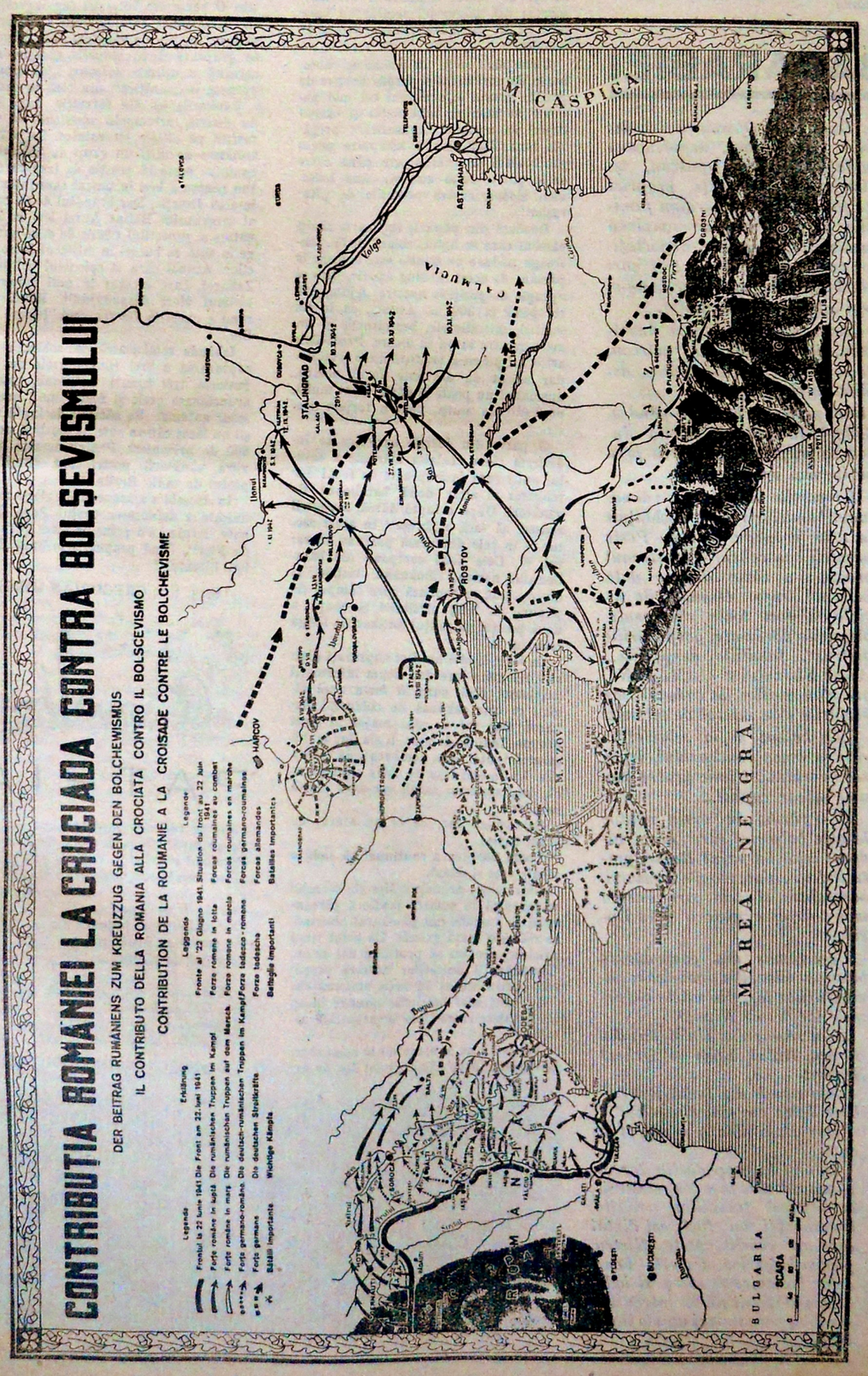

Marş în Rusia

Mărşăluim prin Rusia barbară
Cu ochii dogoriţi de'nalta sete
A dragostei ce ne-a trimis din ţară
Să luăm demonii roşii în baionete.
Muşcăm din zarea vânătă, leşie
Şi spargem cazematele'n măsele
Doar rar lăsăm un semn de veşnicie
Un camarad oprit printre reţele
Am istovit sub paşii noştri drumuri
Şi - dârzi călcăm peste pustii de-adreptul
Iar când pe frunte ning top'te scrumuri
Ne facem loc cu pumnii şi cu pieptul
Hai, vino lună faţa să ne-o ştergi
Ne scrie soare'n tâmple epopeea
Doar am isbit cu pumnul drept în Kerci
Şi sub bocanci am adunat Crimeea
Cum am făcut la Vigoda şi Dalnic
Sorbind din plinul gloriei pahar
Mărşăluim sub steagul nostru falnic
Ce se ridică'n luptă tutelar
Făşii să-şi rupă Rusia din carne
Să 'nalţe câte ruguri pentru soartă
E - aproape braţul care s'o răstoarne
Al răsbunării sfinte ce nu iartă.
Mărşăluim în mare cruciadă
Să mătuim hotarele Europei
Cu braţele deschise spre baladă
De biruinţă, Doamne, să ne-apropii.

Sublocotenent ION POTOPIN

LAUDĂ
DESROBIRII CELEI MARI

Slăvită fie, Doamne, ziua'n care
Sfărmat-ai jugul fraţilor robiţi,
Slăvit să fie Mareşalul nostru mare
Şi-ostaşii lui viteji fie slăviţi.
Că ne-au unit din nou precum am fost
Din moşi strămoşi toţi fraţii la un loc,
Legaţi în românescul nostru rost.
Căliţi cu toţii'n sfântul nostru foc.
Privim acum din albele pridvoare
Cum ţara creşte cum a fost cândva
Rotundă ca o pâine şi un soare,
In slava şi iubirea Ta...
Şi 'ngenunchiaţi, pioşi, cu tot poporul,
Din fund de-Ardeal şi până peste Bug,
Suntem cu sufletele ca un rug —
Unde-i Armata şi Conducătorul!...

ION ARDELEANU

În inspecția de zilele trecute d-l Mareșal Antonescu a decorat pe bravii Vânători de Munte

LA PORȚILE BASARABIEI

Stau mărturie grea, veacurile întunecate de urgia hoardelor barbare!... Dealungul secolelor pustiiți de sălbăticia năvălirilor, am făcut zid viu în jurul Voevozilor și-am ținut piept tuturor năpăstuirilor.

Revărsate din fundurile stepelor asiatice, puhoaiele înebunite de furie băteau toate către Nistru, către poarta lumii europene... Pârjolul și valurile de sânge creșteau în urmă... Treceau peste noi, crâncene, ucigătoare, dar nu ne-am clintit din loc, c'am rămas aici înrădăcinați în pământul strămoșilor noștri, mai dârzi, mai cutezători!

Veneau neîncetat, unele după altele, toate semințiile Răsăritului, toată pleava viscolită dinspre Volga și Urali. Primejdia venea întotdeauna de-acolo. Liniștea care părea că s'a statornicit, în sfârșit peste Nistru, era doar o aparență. Și când după 1918, porțile Basarabiei s'au zăvorit și pravoslavnica Rusie s'a cufundat într'un iad de sânge, ne-am dat seama că tihnă deplină nu vom avea atâta timp cât acolo nu se va potoli focarul dezastrului.

Vaietele rușilor torturați de suferință, ajungeau până la noi în Basarabia. Obișnuiții năvălirilor cotropitoare, neputincioși în fața zăgazului apusean, își distrugeau vlăstarele propriei lor țări! Acolo se năruiau familiile, gospodăriile, se umpleau închisorile, lanțurile deportaților zornăiau lugubru. Din zori până în amurg mitralierele nu-și mai întrerupeau țăcănitul.

Dincoace: familiile se înstăreau, gospodăriile se măreau, domnea liniștea, libertatea, deplina înțelegere.

Dar pericolul bolșevic pândea. Sângele în care își îmbăia duhoarea trupului i se părea prea puțin, mai vroia!

La porțile Basarabiei, vălmășagul bandelor roșii a deslănțuit în 1940 prăpădul morții. Peste pașnicii basarabeni s'a așternut groaza și a căzut dintr'o dată infernul roșu. Orânduirile sociale au fost toate răsturnate, bisericile dărâmate, gospodăriile distruse, familiile despărțite... Apele Nistrului și ale Mării Negre s'au umflat de cadavre, iar beciurile s'au înțesat de victime.

„La kolhoz și la sclavie!"... răsuna legea comisarului, legea revolverului... Nimic pentru voi, nici măcar copiii!...

Ce-a rămas în urma acestor hoarde bolșevice care erau aidoma celor barbare? Ruine, pretutindeni ruine, movile de morți basarabeni și șerbi care și acum mai pribegesc undeva prin Rusia...

Ce-a rămas din gospodăriile basarabenilor, din agoniseala pământurilor lor, din vitele și turmele lor de oi? Nimic!

Ce-a rămas din Chișinău, din Soroca, Hotin, Bălți și Orhei? Scrum!

Ce-a rămas din toată Basarabia? Jalea cea mai cumplită!

Dar Basarabia a renăscut acum.

Intorși la gospodăriile lor, în pământul care le-a fost restituit, în mijlocul familiilor ocrotite, basarabenii au fost cei dintâi care au svârlit peste Nistru pleava bolșevică. Urmele hoardelor bolșevice se șterg și iadul care a stăpânit un an întreg Basarabia, pare numai un vis înfiorător...

S.

Nu repeta svonurile dușmane

Românii cu mintea întreagă nu pot fi pradă molimei de svonuri și minciuni care bântuie din când în când.

Să fie cugetul nostru atât de tare, înaintea unor astfel de asalturi ale semănătorilor de neliniște, cât sunt piepturile ostașilor care ne apără pe front existența națională.

LUPTELE DELA KUBAN

Un batalion de vânători de munte primește misiunea de a apăra satul, așezat pe o spinare de deal întinsă până aproape de pozițiile dușmane din sectorul Cubanului, unde prezența inamicului se simțise încă de cu seară.

Din cele două companii ale batalionului, compania de sub comanda sublocot. Popa Grigore se găsește în sectorul dinspre muchia dealului — punctul cel mai înaintat către inamic — iar cealaltă, în partea unei vâlcele plină de păpuși și de smârcuri putrede.

E o seară rece de primăvară și pe întinsa cortină a cerului se înalță discul lunei ca un uriaș lampion. Soldații, însă, care au experiența frontului, știu că pe o asemenea vreme bolșevicii nu prea ies din bârlog. De aceea își văd liniștiți de lucru, săpându-și amplasamente; din păpurișul secerat cu baioneta își fac pat moale pentru veghea de noapte.

Către zorii zilei, un ghemotoc plumburiu de nori cerne o perdea subțire de ploaie. Acesta este timpul cel mai potrivit de atac al bolșevicilor și ostașii noștri își așteaptă „musafirii" pregătiți bine. Dar această așteptare puțin protocolară se prelungește până către orele patru după amiază, când bolșevicii slobod câteva proectile de „Katușka".

Deodată din păpuriș ies foarte mulți oameni care se agită, zbiară, urlă... Intreaga pădure de trestie este culcată la pământ de acest tăvălug asiatic, care se apropie de pozițiile noastre. Ajung astfel până la 200 m. Atunci, ca la un semnal, mitralierele, brandturile și armele noastre încep să secere. Proectilele artileriei plesnesc lovitură după lovitură dar oricât de des este focul nostru, dușmanul nu poate fi oprit. Sunt mulți, negândit de mulți, pentru forțele noastre.

O parte din forțele sovietice se îndreaptă către cealaltă margine a satului unde sunt întâmpinate de focul distrugător al altor două batalioane de vânători. După o luptă dârză, sovieticii reușesc să facă o „breșe" în acest sector și în cele din urmă pătrund în satul W. Cele două companii ale batalionului nostru, rămânând izolate și descoperite, se repliază spre câmpul de păpuriș la linia artileriei și ocupă o nouă poziție pe șanțul antikar de lângă colhozul B.

In toiul luptei au fost capturați câțiva prizonieri care dau acum informații prețioase; rușii sunt în forța unei divizii ce este condusă de colonelul Zaharof, fost șef de stat major al unei armate. Inainte de atac li s'a dat multă „wutcă", deși erau nemâncați de câteva zile. Li s'a mai spus de către comandant că, dacă cuceresc satul, vor avea multă mâncare...

Se explică dar, de ce au atacat cu atâta furie!....

Toată noaptea a continuat să cadă o ploaie rece și deasă.

Către ziuă, primele sulițe ale soarelui se pironiră în scoarța moale a pământului și deodată din pământul aburind se ridică o ceață groasă. De acest timp prielnic căutăm să profităm noi acum. Comandanții unităților noastre pregătesc contra atacul în toate amănuntele.

In zorii zilei tancurile noastre încep să înainteze către linia principală a satului

Bolșevicii nu se așteptau la acest atac. Surprinși, încep să tragă un foc de artilerie pe liziera satului. Nu ne mai poate însă nimic opri în loc.

Plutonul sublocotenentului Popa trebue să-și ocupe vechea poziție și să înainteze atât de repede încât să nu dea putință bolșevicilor să prindă de veste. Batalioanele respinse cu o zi mai înainte, țin și ele linia tancurilor către stânga, încercuind satul ca într'un clește.

Acest brav pluton compus numai din douăzeci de oameni și fiind înarmat cu trei puști mitraliere, două mitraliere, un tun antikar și un brandt, se strecoară cu dibăcie prin rețeaua de proectile inamice și ajunge în curând la înălțimea în spre care înaintaseră tancurile.

Carele pătrund în sat, trec cu iuțeală și îndrăzneală peste obstacolele bolșevice, vărsând foc și moarte în toate părțile. O parte din bolșevici fug îngroziți către marginea satului. Aici sunt primiți cu foc viu de vânători. Cei rămași se grupează după zidurile caselor încercând o ultimă scăpare. Vânătorii pornesc la „curățire" din casă în casă.

Tankurile ies din formație după ce au distrus principala rezistență și se resfiră pe ulițele lăturalnice. La o întretăiere de uliți un grup de bolșevici caută să așeze în poziție de tragere un tun pentru a lovi în tancul care înainta în acea direcție. Dar brandtul de 60 mm al sergentului Balint Aurel le-o ia înainte și proectilul trimis de el se sparge în sute de bucăți în mijlocul bolșevicilor. Atunci căzu și colonelul bolșevic Zaharof, care încerca în acel moment ultimul efort desnădăjduit. Rând pe rând e cucerită fiecare casă, fiecare uliță.

Izbânda românească se soldează cu capturarea a trei tunuri grele de infanterie, trei tunuri anti-tank, patru aruncătoare grele și foarte mult armament automat. Pe câmpul de luptă rușii au lăsat câteva sute de morți și peste 600 de prizonieri. Pentru această bravură, vânătorii noștri sunt citați la postul de radio Berlin.

In deosebi s'a acoperit de glorie mica unitate a sublocotenentului Popa Grigore, căruia i s'a prins pe piept „Crucea de Fier", fiind propus la ordinul „Mihai Viteazul".

Serg. t. r. GREGORIAN MIRCEA

PATRIA

Când te văd din depărtare
Ca printr'un binoclu'ntors,
Parc'aud svonind în zare
Zorul fusului de tors...

Vuietul de avioane
Pare-atunci o amintire,
Un motan ce hodinește
Pe o filă de psaltire...

..Și de-odată chipu-ți sfânt
Una face cu bunica...
Și mă'nchin pân'la pământ...
Cred adânc, nu știu ce-i frica!

Caporal t. r. DORNEANU VASILE

Clipe de răgaz pe front. Ostașii români s'au prins în horă

D. MAREŞAL ANTONESCU
în mijlocul eroilor pe front

Mareşalul Conducător, inspectând frontul, s'a interesat amănunţit de instrucţia bravilor noştri ostaşi

In dimineaţa posomorîtă de cupola plumburie a norilor, caravana automobilelor goneşte către miazăzi. Mareşalul Conducător se află în maşina aceea din capul coloanei, care lunecă printre holdele de rapiţă galbenă şi de revănţică albăstrie, înşirate pe colinele drumului.

Linia nedesluşită apare frontul de ostaşi ai Patriei. Sunt Vânătorii de Munte din grupul colonelului erou Cârlan, şi acesta tot din Divizia de cremene a generalului Ion Dumitrache, biruitorul dela Baksan, Nalcik şi Alagir.

Mareşalul Conducător a coborît singur din automobil, antrenând în cadenţa grăbită a pasului pe însoţitorii care de două zile îi fac nedespărţită escortă: generalul Petre Dumitrescu, generalul de corp de armată Avramescu, generalul de divizie Ştefleа. Şi inspecţia acestui ultim eşalon din divizie începe, sub vântul care culcă oblic picăturile reci ale ploii.

— Bună ziua, băieţi!...

— Să trăiţi!...

Ca şi camarazii lor de eri, vânătorii aceştia de munte au în accentele graiurilor un timbru de răspicată hotărîre, de mândrie răzăşească.

Cu câtă bărbătească seninătate acceptă aceşti Vânători de Munte destinul de strajă hărăzit diviziei lor, o spune primul ostaş interogat de Mareşal:

— Cum te numeşti tu?...

— Să trăiţi, Domnule Mareşal, sunt sergentul Buhuş Bucur!...

— Ce contingent eşti?..

— Contingentul 1916!..

— Ce cauţi tu aici?...

— Sunt vânător de munte, voluntar de război!...

— Eşti însurat?...

— Da, Domnule Mareşal!.. Am şi şase copii!..

— „Ei f având şi fete măritate?", se uimeşte Mareşalul Antonescu în faţa acestui semeţ sergent voluntar la 47 ani...

— Am şi un ginere pe front... la Artilerie!...

Mareşalul zâmbeşte deodată tăcut, apoi trece mai departe.

— De unde eşti tu?..

— Caporalul Brăete Dumitru.. din Gorj!

— De când lupţi în batalionul ăsta?..

— Am fost dela început!..

Să fi fost „dela început", cu divizia de cremene a generalului Dumitrache, înseamnă mai mult decât orice hrisov de vitejie: înseamnă să fi primit din slavă şi mirul noroculuі, odată cu harul eroic...

In urma Mareşalului, mulţumiţi, comandanţii privesc cu orgoliu spre frontul vitejilor...

Da, într'adevăr, Ţara se poate bizui, iar oştirea poate fi încrezătoare în destinele ei, cu asemenea auxiliari în jurul Mareşalului Ion Antonescu... Când inspecţia frontului s'a terminat, pe drumul ce mână spre locul de unde Mareşalul va primi defilarea, discuţia cu generalii dimprejur nu se poartă decât asupra efectivelor şi efectelor trupei, completărilor, concedіilor, încadrărilor...

— Unde este generalul Auleb?...

Mareşalul s'a oprit aşteptând să sosească din urmă şi oaspele său.

Generalul Ştefleа intervine, dă lămuriri asupra completării efectivelor...

Un batalion, — nădejdea diviziei, de vreme ce a rămas pândar de ariergardă pe tot drumul dela Alagir încoace, — păşeşte acum în fruntea grupului colonelului Cârlan... In jurul nostru, ca şi eri, exclamaţiile de admiraţie ale camarazilor tâşnesc:

— Batalionul acesta, sub viscolele şi nămeţii iernei, a apărat vreme de două luni în munţi Caucaz, Valea Ardonului şi şoseaua Osetică!...

A contra-atacat la Baksan, în Septemvrie!... A distrus acolo un întreg regiment bolşevic, după ce îl lăsase să se apropie de linii!"

— Compania căpitanului Balint Eugen, căzut în fruntea Vânătorilor lui...

Batalionul următor, cel care a atacat de front la Nalcik, — urmează în defilare... In fruntea lui a căzut eroic la Alagir, lovit în piept, lt.-colonelul Gugleş Gheorghe.

Batalionul care vine la rând — comandat cândva de maiorul Ionescu I., astăzi invalid pe urma grelelor răni primite, — a apărat pădurile dela Sud de Alagir, după ce pătrunsese tot pe front în Nalcik...

— Toate batalioanele grupului nostru sunt decorate cu „Mihai Viteazul!".

Drapelele cu mândre furajere nu trec, dar mâna Mareşalului Conducător se ridică mereu la chipiu, salutând fluvial de baionete ce curge, sub ploaie... Iată compania sublocot. Vasile Mureşanu, care s'a întors din biruinţe cu toate armele aruncătoare complete, după ce vreme de două luni, la Alagir şi Cikola, înlocuise ea singură artileria, sfărâmând atacuri peste atacuri vrăjmaşe... Trece plutonul anticar, apoi noile tractoare cu grele tunuri anti-car...

Ca şi în ajun, comandanţii aceştia îşi destăinuesc şi meşteşugurile părăsite acasă, în ziua când au pornit în crăinicie de cruciaţi.

— Locot. Cosma Ioan!.. Învăţător!..

— Ai luptat cu divizia dela început?..

— Da, Domnule Mareşal!

— Să trăiţi, Domnule Mareşal, sunt maiorul Busuioceanu, comandantul batalionului!..

— Unde ai luat Crucea de fier?

— La Belikov!...

— De când eşti aici?...

— Cu divizia, dela început!

— Să trăiţi, Domnule Mareşal, sunt căpitanul Ioniţă Nicolae!..

— Unde ai luat „Crucea de Fier"!...

— La Dinăuţi... la începutul campaniei!..

— Şi „Crucea de Fier" cl. I-a?

— La cota 910... la Baksar!..

— Dar „Mihai Viteazul"?...

— La Malaja Biolosiorka!..

— Dar tu?...

— Sublocot. Terlungeanu Ion... „Mihai Viteazul" la Molniţa, pe Prut!.. „Crucea de Fier" în Caucaz la Baksar!..

Din batalionul locot. colonel Teodor Mircu, iarăşi nu ştii ce nume să prinzi mai întâi. Mareşalul Conducător strânge mâna fiecăruia, fiecăruia îi spune o vorbă prietenoasă...

— Eşti activ, d-ta?...

— Căpitanul Ciortan Ion, activ!... „Crucea de Fier" la Alagir!

— După cine eşti în doliu?...

— După fratele meu, Victor Ciortan... căzut la Stalingrad!...

Şi Mareşalul cu aceeaşi ocrotitoare dragoste în grai şi priviri, continuă dialoguri cu comandanţii de plutoane şi companii:

— Căpitan Nicola Gheorghe!... „Crucea de Fier" clasa I-a, dela Belikov!...

— Locotenent Flueraş Ion..., profesor la Alba-Iulia!...

S'au aliniat acum într'un front proaspăt, spre a-şi primi din mâna Mareşalului răsplata bravurii... La flanc, însuşi comandantul lor colonelul Cârlan, Mareşalul Antonescu îi prinde de gât cravata de comandor al „Coroanei României", surâzător:

— Asta pe care o primeşti acum este mult mai mică decât cea pe care o ai!... Unde ai luat „Mihai Viteazul"?...

— La Malaja Bielosiorka!...

Din spatele Mareşalului Conducător, generalul Dumitrache nu se poate opri să nu-şi descarce sufletul.

— Este un admirabil ofiţer... comandant neprecuţit... „Crucea de Fier" clasa II-a la Hotin, în 1941... Clasa I-a la Alagir... Un element minunat de mare nădejde... L-am simţit mereu!...

...Cuvintele se pierd. Mai puternică decât icoanele eroice evocate, este imaginea care ni se întipăreşte acum în ochi: cel care în spatele colonelului Cârlan îi leagă cravata de comandor la gât, este colonelul erou Zaharia Romeo, aghiotantul Mareşalului.

I-o leagă cu o mână, cu singura mână care i-a mai rămas, după izbitura aceea de obuz care i-a smuls stânga din cot, la Divizia 8-a Cavalerie...

Apoi Mareşalul a adresat ostaşilor următoarele cuvinte:

„Am venit între voi, după ce ieri am poposit în mijlocul camarazilor celorlalţi din această divizie, ca să vă mărturisesc încrederea şi dragostea Ţării, să vă arăt toată grija pe care v'am purtat-o şi v'o purtăm, pentru ca să duceţi la glorios sfârşit lupta aprigă pe care am pornit-o pentru biruinţa Neamului Românesc.

„Vă sfătuiesc, nu este nevoe; simt aceasta în privirile d-vs., ale tuturor. Sunteţi ofiţeri de elită, vă puteţi mândri că aparţineţi unei Mari Unităţi, care necontenit s'a distins pe câmpul de onoare.

„Ţara, prin mine, astăzi, vă rosteşte încrederea pe care o pune în d-vs., este speranţa că veţi şti să asiguraţi şi de acum înainte viitorul Neamului, viitorul copiilor de pe ogoarele româneşti, care de vitejia d-vs. atârnă.

„Nu mă îndoesc că veţi isbuti să fiţi egali cu înaintaşii, în lupta pentru restaurarea hotarelor, pentru apărarea greşelilor trecutului, pentru înălţarea Patriei.

„Vă urez sănătate!

„Dumnezeu să vă ajute să vă întoarceţi în ţară biruitori!".

In veston, cu aurul epoleţilor şuruind de ploaia care nu a încetat să tot curgă din slavă, generalul Ion Dumitrache, comandantul acestei eroice divizii de cremene, primeşte alături de ostaşii săi urarea răsplătitoare a despărţirii.

Mareşalul Conducător îi întinde satisfăcut mâna:

— „Te felicit, încăodată!... Te felicit pentru tot ce ai făcut! Sper, — sunt sigur!, — că divizia dumitale, când va pleca iarăşi, se va urni cu acelaşi avânt spre aceeaşi glorie"...

Cu trupul răzbit de urgia îndărătnică a ploii, păstrând o clipă încă strânsă mâna Mareşalului Antonescu, generalul Dumitrache are pe chip lumina omului care a răzbit cu sufletul în soare... Nu mai sunt, faţă în faţă, Mareşalul Conducător, care inspectează pe generalul comandant de divizie... Sunt doi şefi de nădejde.

Mareşalul a pornit către automobil... Şi rămân o clipă încă lângă generalul Dumitrache, captivat de alura acestui ostaş din R.-Sărat, şi el Vânător de Munte, încă de prin 1922.

—„Aveţi copii, domnule general?!...

Intrebarea mi-a scăpat de pe buze, sub strana fascinaţie a acestei priviri zâmbitoare... Generalul Ion Dumitrache se întoarse către divizia care acum şi-a reconstituit în spatele nostru frontul, şi înalţă către ea braţul tunicii şiruind de ploaie:

— Copiii mei... Priveşte-i colo. Sunt soldaţii!...

De strajă la malul mării, în Kuban

OSTAŞII REGELUI MIHAI

Ostaşi ai Regelui Mihai,
Viteji copii ai României,
Toţi cu o inimă şi-un grai,
Ziditi hotar al veşniciei.
In glasul doinei ascultaţi
Cum Patria îşi plânge chinul.
Ogorul sfânt îl apăraţi,
Să-şi potolească 'n veci suspinul.
Atâtea veacuri suferind
Năvala hoardelor barbare,
Sub neguri vede răsărind
Oştirea ei biruitoare.
Cum se topesc, în zare, norii,
Pier, astăzi, cruzii ei vrăjmaşi.
Iar voi purtaţi cununi de glorii
Pe fruntea mândră de ostaşi.
Prin voi, stătornici în credinţa
Ce ne-au lăsat-o 'n dar străbunii,
Işi cântă, neamul, biruinţa
Asupra morţii şi-a furtunii.
Ziditi hotar al veşniciei,
Toţi cu un cuget şi un grai,
Viteji copii ai României,
Ostaşi ai Regelui Mihai.

DIMITRIE ALBOTA

La postul de comandă al unui comandament pe Prut

Doi ani de jertfe și de biruințe mari

— „Treceți Prutul, zdrobiți vrăjmașul din Răsărit și Miazănoapte"!...

Așa răsuna acum doi ani ordinul generalului Ion Antonescu, solia cerească a Patriei, Căpetenia de frunte a unor ostași ursiți să desrobească Țara și să libereze altarele pângărite de comunism.

Infruntând cu bărbătească dârzenie avalanșa blindatelor sovietice, în zorii zilei de 22 Iunie 1941, armata generalului Antonescu se urnea din Bucovina voevodală, coborând să desrobească nefericita Basarabie, înghenunchiată sub cisma bolșevismului. In clipa aceea de avânt nepotolit, armata română știa că nu mai are de ales decât între robie și izbândă, între moarte și biruință.

Infrățite cu diviziile germane, unitățile românești frâng într'un entuziasm puternic, barajul de oțel bolșevic, ridicat din 28 de divizii de infanterie, 8 divizii de cavalerie și 2 brigăzi motorizate, care până de lacome să cotropească Țara și inima Europei și pătrund în Bucovina și Basarabia, biruitori și desrobitori.

In ceasul acela, îngemânați, soldații români cu soldații germani, deschid drumul, despicând într'un avânt crâncen întunericul Răsăritului, drumul de sublime vitejii, de eroism și de jertfe sfinte.

Bucovina și Basarabia!... Cernăuți și Chișinău!... Epureni, Țiganca, Nistru! Biruitorii nu cunosc nici un obstacol. Grăbesc neogoiți să ridice zăbranicul durerii de pe obrazul biciuit de cnutul bolșevic. Spintecă în două Transnistria și bat cu toată furtuna puterilor la porțile Odessei, care-și pleacă fruntea înaintea învingătorilor.

„Cucerirea Odessei încoronează cu o mândră faptă istorică lupta de eliberare a poporului român, sub viteaza și împlinitoarea D-voastră conducere. Această mare faptă de arme românească contribue deopotrivă la victoria finală a oștirilor noastre, unite prin sânge și fier", scrie Führerul Adolf Hitler, Mareșalului Antonescu, în telegrama pe care o trimite cu această ocazie.

Drumul este deschis. Armata română și germană trece în acel năprasnic iureș stepa Nogai, poposind toamna în Crimeea.

De-a-lungul celei mai cumplite ierni, strângând necontenit cleștele în jurul Sevastopolului, a Kerciului, zădărnicind năvala zecilor de divizii bolșevice, diviziile românești înalță zăgaz neînfrânt în fața copleșitorului puhoiu.

Sevastopol! Kerci! Charkow! Alte biruințe ale trupelor germano-române, alte prilejuri de a vesti lumii că: „deasupra celor mai puternice fortărețe, drapelele de război ale Germaniei și României flutură victorioase".

Vara și toamna anului 1942 vuesc încă de ecourile bătăliilor în care sângeră diviziile românești. Sunt primele unități care ating Donul, uluind inamicul.

In fața acestor crâncene înaintări, comandanții armatelor germane se întrec, pe bună dreptate, în elogii:

„Bravi părtași la strălucita victorie"... „Plini de avânt în ofensivă, au smuls rezultate mărețe"... „Au adăugat noui frunze de lauri la cununa lor de glorie"... „Ținuta eroică a trupelor române a găsit nemărginita recunoștință a trupelor germane"... „Conducerea plină de avânt"... „Marșuri de mari performanțe, întrerupte de grele atacuri"... Relatări pline de aceleași recunoașteri de merite ca și comunicatele cartierului general al Führerului, în care armata română va ajunge curând să fie citată de peste o sută de ori.

Citațiunile se desfășurau ca și izbânzile noastre: Jeisk!... Slavianskaja!... Temriuk și Anapa!... Krasnodarul și Noworossiskul!... Infanteriști și călăreți, tunari și vânători, unii lângă alții, înfrățiți în biruință și jertfă. Apoi văile Baksanului și ale Terekului, Nalcikul și Ordzonikidze, culmele și crestele Caucazului, în partea aceea sudică; Cotul Donului, Calmucia, Stalingradul și Volga!... în Nord!...

Stalingradul!... Unde diviziile române țin piept asalturilor crâncene ale bolșevicilor, grămădiți în cele mai mari baze ale lor, și de unde, la .19 .Noemvrie 1942, se deslănțue uraganul peste aceste viteze trupe române. Curg puhoaiele blindatelor bolșevice, dar plătesc scump acest potop. Rezistența apărătorilor egalează în îndârjire eroismul acelor două divizii române, care alături de o armată germană, dau lumii o pildă de măreț sacrificiu pentru Patrie!...

La această dată, Führerul răsplătește 11 ofițeri români pentru bravurile lor, cu „Crucea de Cavaler al Crucii de Fier", iar pe unul dintre ei, cu „Frunzele de Stejar la această Cruce".

Larga contribuție a românilor la cruciada europeană, căci alături de luptătorii tereștri, aviația și marina română și-au dat obolul, este unanim recunoscută: „Se așează cu mândrie lângă cele mai mari fapte de arme ale acestui război și vor rămâne neuitate"... scria cândva „Berliner Börsenzeitung".

Un vânător de munte român

„Românii au ajutat în așa fel trupele noastre la operațiunile de luptă, încât fără ei nu ar fi fost cu putință câștigarea victoriei decisive de anul trecut și de anul acesta"... scrie și „Deutsche Allgemeine Zeitung". Iar „Berliner Zeitung am Mittag" citând la 17 Ianuarie 1943, exclamația plină de furie a unui post inamic de radio, încununa această consacrare prin mărturisirea vrăjmașului: „Românii se bat ca lei, dela soldat până la general"!...

Dela soldat până la general! Căci numai după câteva luni dela rostirea acestui măgulitor omagiu, oștirea română își destăinuia cu mândrie jertfele: 25 de generali români și 41 de colonei s'au dăruit cu seninătate, ca și soldații lor, lângă care au luptat tot timpul, cauzei sfinte a civilizației. Ce exemplu mai grăitor decât această jertfă dăruită de către comandanți alături de ostași, poate fi dat pentru mărturia celei mai depline fuziuni sociale.

Cu asemenea pornire la luptă, la jertfă și la biruință, o națiune își poate revendica răspicat dreptatea, fără teamă de tăgadă sau înfrângere.

Armata română, înălțând movile de trupuri sângerânde, la Volga ca și la Capul de pod Cuban, unde astăzi încă mai sângerează darnic pe barajul unei nesdruncinate rezistențe, nu a pornit la luptă, dornică de măriri și de acaparări împărătești, ci a pornit pentru dreptatea gâtuită de gloria bolsevismului, hotărîtă să stârpească pentru totdeauna primejdia cumplită a cotropirii. Inainte a împins-o numai apriga dorință de a se regăsi iarăși întregită între hotarele firești ale Neamului, dorința de viață slobodă, de păstrare a datinilor străbune și-a credinței strămoșești.

Acestea sunt justificările de război ale unei armate căreia vrăjmășia bolșevică nu îi iartă nici biruințele, în clipa în care îi refuză dreptul legitim la viață.

Lupta noastră este lupta de apărare a unui Neam care respinge ticăloșia unei pretinse „civilizații" cu destin de temniță și de robi.

Lupta noastră este misiunea seculară a acestei Națiuni, îndreptățită la recunoașterea civilizației și a Europei, în ceasul când își apără cu atâta vitejie petecul ei de pământ strămoșesc.

Și dacă poporul român nu a fost desființat, dacă armata română a renăscut necontenit după cele mai crunte încleștări, a fost pentrucă împlinindu-și misiunea de veghe, ea nu desăvârșea numai un rost de existență națională, ci împlinea o poruncă de viață continentală, răspundea unei chemări de mare necesitate.

Căci civilizația apuseană, dar mai ales Europa Centrală, își au asigurată libertatea și prosperitatea datorită împotrivirii Neamului românesc la imperialismul moscovit și la jugul bolșevismului.

România puternică, prin eroica ei armată, are o misiune de libertate continentală, dovedită prin jertfă și vitejie, misiune pe care Mareșalul desrobitor o amintea tuturor românilor în ziua când armatele Regelui Mihai I alături de armatele Führerului Adolf Hitler porneau cruciada în Răsărit:

„In numele credinței strămoșești, al drepturilor românești și pentru viitorul Neamului nostru neînfricat, Români, vă chem la luptă, la luptă sfântă în contra prăvălitorilor civilizației și bisericii, ai dreptății și propriilor noastre drepturi"...

Proclamația aceasta amintea Românilor și Europei marea primejdie a barbariei în Răsărit, și toată lumea conștientă știa că hotarele Europei libere și civilizate sunt pe Nistru.

Și dacă chemarea Mareșalului Antonescu răscolea, atunci, ca cea mai sfântă poruncă întreaga ființă a poporului român ridicat pavăză vie în fața dușmanului, și pornit să șteargă rușinea umilinței, astăzi, în ceasul care sună ca un clopot peste lumi, semnalul mare al împlinirii celor mai furtunoși, dar și celor mai victorioși ani de război, poporul român stă drept, cu fruntea înălțată seninului ceresc și cu toată cuviința sufletului lui cinstit, în fața tuturor judecătilor.

Mărturia noastră nu-i deșertăciune, zarvă de oameni neputincioși, ci-i tezaurul sfânt de fapte mari peste care strălucește focul sacru al jertfei românești.

Doi ani de împliniri mari. Doi ani de jertfă, plămadă nouă pentru renașterea Patriei. Doi ani în creștetul cărora ne oprim câteva clipe din drumul nostru ca să-i binecuvântăm, să-i îmbrățișăm cu sufletul și să-i închegăm în puterile noastre...

LEONTIN BRUDAȘCU

Virtutea militară

Războiul pe care îl ducem în Răsărit a ridicat în atenția Europei o seamă de figuri de militari români, ale căror nume se alătură legendei. Generali în puterea vârstei, ofițeri superiori și inferiori, ostași cu carte și fără, s'au războit cu atâta avânt, încât au îngrozit pe vrăjmași.

Presa germană și italiană a publicat coloane întregi despre virtuțile militarului român și pe pieptul multora dintre ostași strălucește panglica „Crucii de Fier", iar la gâtul altora atârnă cheia Cavaleria înaltului ordin, distincții acordate de armata germană numai pentru adevărate fapte de arme.

Prutul, Nistrul, Odesa, Crimeia, Sevastopol, Kerci, Nalcikul, Noworossiskul, Cotul Donului, Stalingradul, și atâtea altele, sunt nume de localități și de regiuni în care ostașii noștri și-au încordat mușchii, și-au ascuțit nervii, au răzbătut prin uragane de fier și foc, au luptat cu cruzimea morții și a dușmanului, dar au învins, sau au căzut răpuși, fără gândul îngenunchierii. S'au bătut zile și nopți în șir, în viscol, în prăpăd de ger, fără odihnă, au străbătut mlaștini înghețate; au rupt lanțuri dușmane de încercuire; și-au smuls schije din trup și s'au bătut înainte, pansați sumar, au momit viața cu moartea în trup până la complecta epuizare, fiindcă mai aveau de răfuit cu dușmanul.

Ne-am născut cu eroismul în sufletele plămădite din aluatul a două neamuri scumpe trecutului nostru, Dacii și Romanii; ne-am întemeiat căminul național din mândria lor și am răzbătut veacurile cu talismanul credinței în Dumnezeu și în destinele neamului nostru. Am stat înrădăcinați aci, pe meleagurile acestea, în calea tuturor puhoaelor de vrăjmași,

Popor de viteji, ne-am trăit viața noastră rurală și în Transilvan'a atâtor necazuri, și în Moldova veșnic cotropită de Ruși, de Tătari și de Leși, și în Muntenia și Oltenia din drumul Turcilor.

Înfipt în ogorul său, românul a rămas mereu neclintit, paznic a veșniciei neamului, izvor viu din care s'au adăpat urmașii, s'a refăcut pânza destrămată de nevoi.

Este în această dârzenie, dovada definitivă a eroismului. Cu acești viteji neobosiți, tari de simțiri, cum îi numește Creangă, — au pornit la drum descălicătorii: tot cu ei s'au războit Basarab Voevod, Mircea cel Bătrân, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Ion Vodă cel Cumplit, Ion Huniade; au fost Pandurii lui Tudor din Vladimir și oastea lui Popa Șapcă din Islaz, lui Horia și lui Iancu.

Am pornit la un drum greu. Războiul din Răsărit ne cere multe jertfe, dar eroismul nostru strămoșesc nu le pune în cumpănă. Așa precum strămoșilor noștri, iubirea de țară le-a fost mai scumpă decât viața, tot așa ne vom lepăda și noi de tot omenescul și vom merge la izbândă.

Nu cruzimea morții ne înspăimântă, ci mai presus de orice, grija de veșnicia neamului.

CUCOANA CATINCA

Pe cucoana Catinca n'am cunoscut-o decât în treacăt—într'o vacanţă de vară când mă abătusem pe la Bacău să văd pe nepotu-său, un bun prieten al meu — dar impresia ce mi-a lăsat e vie încă, după aproape douăzeci de ani, în mintea mea...

Par'c'aş vedea-o acum, iat-o, deschizând uşile fără sgomot şi păşind în vârful picioarelor încălţate numai cu ciorapii, vorbind din vârful buzelor subţiri ca două foiţe de ceapă şi rotind haiduceşte o pereche de ochi mari şi negri ce încadrau, ca două sentinele, nasul ei de uliu.

De cum păşisem pragul casei, nepotu-său mă avertizase:

— Mai ales ia seama să nu trânteşti ceva, să nu sgârii scândurile cu scaunul şi să nu pătezi faţa de masă...

Iar după o pauză, privind în pământ:

— La masă, dacă te invită să iei a doua oară, nu te potrivi! că aşa zice ea, de politeţă; dar mai bine nu lua. Lasă că mergem amândoi în oraş după masă şi.. fac cu cinste!...

Eram destul de tulburat de aceste recomandaţii. Când am dat cu ochii de ea, par'că m'a străpuns cineva cu un fier roşu.

— Păi, iaca-i bine!.. făcu ca, când prietenul meu mă aduse ca pe un vinovat înaintea ei. Tare bine face Iancu— Iancu era nepotu-său — că-şi poftеşte şi musafiri în casa mea! Si-adicătelea. de ce nu i-ar pofti, mă rog? Casă este, masă este şi unde mănâncă trei, mănâncă şi al patrulea.

Şi întorcându-mi spatele, dispăru fără sgomot pe uşă..

Mi se sleise sângele în vine. Cele două zile pe care le-am petrecut acolo aproape că nici nu suflam. Vorbeam în şoaptă şi la masă refuzam invitaţia gazdei de a mai lua odată.

Când am plecat, mi-a întins amândouă mâinile.

— Mergi sănătoşel!... mi-a urat ea. Şi dacă s'o întâmpla să mai poţi, mai poftim pe la noi!...

Bine înţeles că.... nu s'a întâmplat să mai po' veni pe-acolo! Poate că aş fi uitat-o pe biata cucoana Catinca, dacă nu mă întâlneam astăvară cu Iancu. Era în doliu; murise mătuşi-sa şi-i lăsase casa dela Bacău...

La un pahar de vin mi-a povestit, săracul Iancu, cât s'a canonit cu ea.

Nu se văeta de dureri, dar îi plângea inima când vedea câtă risipă se face cu boala ei. Veşnic îi cerea, lui nepotu-său, cheile de pe la dulapuri şi le ascundea sub perină...

Spre sfârşit, tocmai când Iancu îi aprindea lumânarea la cap, pleoapele muribundei începură să se mişte iar:

— Iancule, şopti ea. Vezi unde-s cheile dela bufet, că umblă hoaţa ceea de Mariţa la zahăr!...

Şi, cu vorba asta, şi-a dat duhul...

GRIGORE PATRICIU

Epistoliile fruntaşului Neaţă

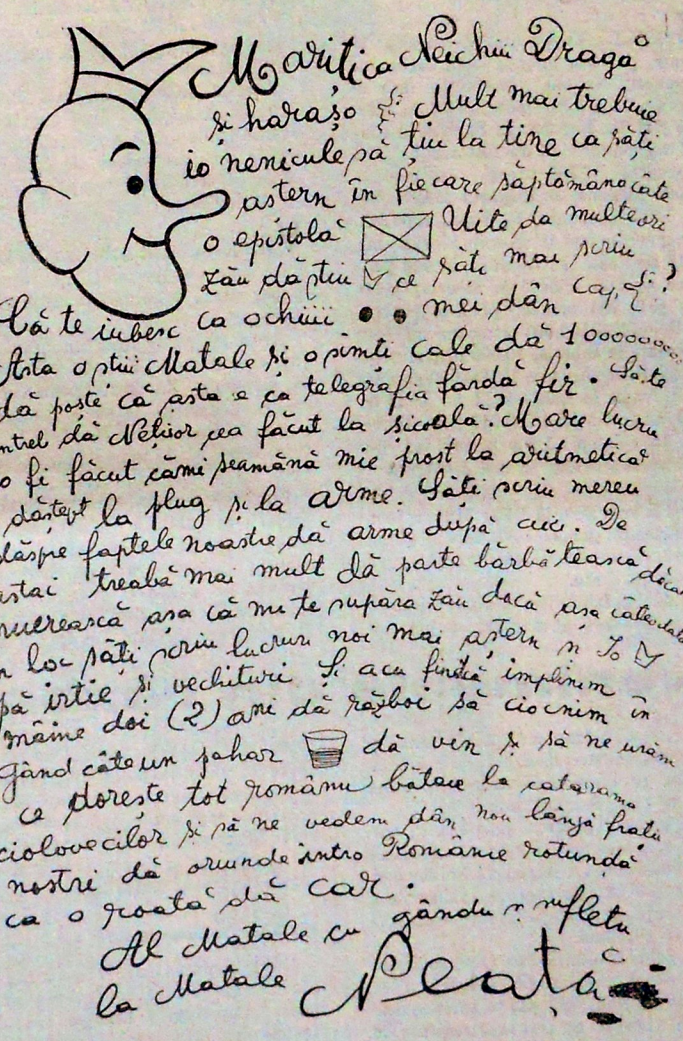

Strigături

Bate vântul
Arde câmpul
Imi lasă jalea şi gândul.

Cât oi fi ş'oi mai trăi
Marinel n'oi mai iubi,
Când e dragostea mai dulce
La vaporul şi se duce.

Bate vântul hătâlmaş
Fac ficiorii ruculaş
Ficiorii ruculuesc
Fetele se bușulesc.

Eşti a inimii aleasă
Şi vreau să îmi fii mireasă
Să fii bună gospodină
Floare-aleasă în grădină

Ghicitori

Sus covăţică
Jos covăţică
Şi la mijloc
Mai nimică

(Scoica).

Cât lumea de mare
Şi umbră tot nu are

(Drumul).

Strâchinuţă verde
Fundul cine-a vede?

(Fântâna).

Neaţă camuflat

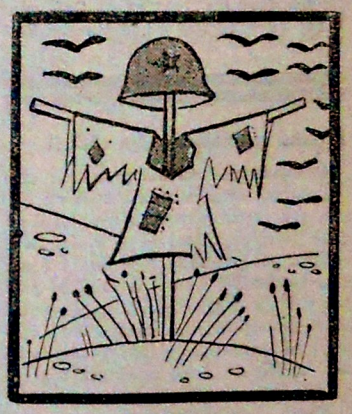

— Unde e Neaţă?

Doi ani de război

de Neagu Rădulescu

1941

Ciolovecul: Cu mine vrei să te iei tu la harţă prichindelule?

1941

— Mic, mic, dar are un picior!

1942

Neaţă: Noi avem un proverb din strămoşi: buturuga mică răstoarnă carul mare.

1943

Mai tare şi mai oţelit ca oricând.

Faptele săptămânii

DIN ŢARA

LA PREŞEDINŢIA CONSILIULUI DE MINIŞTRI sosesc mereu daruri în bani pentru armată; suma strânsă până acum fiind de 80 milioane 723 mii de lei.

ÎN ZIUA DE 12 IUNIE dimineaţa a avut loc în sala Cinematografului „Aro" din Capitală, un festival organizat de Consiliul de Patronaj al Operelor Sociale, pentru ostaşii răniţi români, germani şi italieni, cu ajutorul celor mai populari artişti, care au vorbit în limbile română, germană şi italiană.

După amiază, o caravană de 14 autobuse cu 14 echipe de artişti şi muzicanţi au mers la spitalele din Capitală, unde mai erau răniţi care nu putuse să vină la spectacolul dela „Aro".

ORGANELE de control au constatat că în diferite pieţe şi centre de desfacere din Basarabia, unii producători şi precupeţi vorbesc altă limbă decât cea română şi atunci când li se adresează cineva în românește, răspund în limba lor, disprețuind obligaţia pe care o au faţă de elementul băştinaş.

Faţă de aceasta, Directoratul Economiei Naţionale a luat măsuri ca în pieţe, oboare, târguri, rampe, să se dea respectul cuvenit limbii Statului.

LA BISERICA Sf. Treime din Cartierul Ghencea-Bucureşti s'a oficiat hramul acestui sfânt locaş. I. P. S. S. Patriarhul României a ţinut să asiste la solemnitate. După sf. slujbă, patriarhul a vorbit despre mila creştinească, şi a arătat satisfacţia că vede atâţi credincioşi în casa Domnului.

„Doresc, a încheiat Patriarhul României, ca lumea să se întoarcă la Evanghelia lui Hristos".

Apoi s'a oficiat un parastas pentru odihna sufletului eroului general Alexandru Ioaniţiu, cavaler al Ordinului Mihai Viteazul, fost şef al Marelui Stat Major, cum şi pentru odihna sufletelor eroilor căzuţi pe câmpul de luptă, a ctitorilor, binefăcătorilor şi enoriaşilor răposaţi ai bisericii Sf. Treime.

LA 20 IUNIE a. c., populaţia ţării este chemată de Consiliul de Patronaj să dea obolul pentru ajutorarea familiilor desrobitorilor. Fără îndoială că toţi Românii au dat din toată inima pentru familiile celor care ne apără neamul.

DE PESTE HOTARE

ÎN ITALIA, locuitorul Camillo Burloni, în vârstă de 45 de ani, a dat din sângele său 115 litri pentru soldaţii italieni răniţi, suferind 335 operaţii în acest scop.

Exemplul acestui italian merită să fie cunoscut de toată lumea.

ZIARUL „VOZ" din Portugalia anunţă, pe baza unor socoteli făcute de Comitetul Nansen, următoarele date asupra victimelor comunismului în diferite ţări din Europa: In Spania, în timpul războiului civil au fost asasinaţi 12 episcopi şi 17.500 preoţi. In Letonia 32.595 persoane au dispărut fără urme, iar 1.355 asasinate. In Estonia 60.911 persoane au fost trimise în Siberia, iar 1.148 asasinate. In Lituania 50.000 persoane au fost trimise în Siberia, 5.000 ucise şi 20.000 torturate până la moarte. In Polonia 1.100.000 persoane au fost deportate în Siberia, 10.000 ofiţeri ucişi In teritoriile bolşevice 10.000.000 au murit de foame în 1922—1923, iar până la 1923 au fost ucişi 1.700.045 ruşi, dintre care 15 episcopi, 1.260 preoţi, iar din 1923 nu se ştie câţi au mai dispărut.

DUPĂ cum anunţă Daily Mirror, banda celebrului gangster Al. Capone a luat asupra ei monopolul comerţului negru în Statele Unite.

Numărul fabricilor, al întreprinderilor comerciale şi al magazinelor, pe care banda a pus mâna, cumpărând majoritatea acţiunilor, este atât de mare, încât nici poliţia nu-l mai poate cunoaşte.

CONSILIUL DE MINIŞTRI bulgar, care a ţinut şedinţă, a hotărît mobilizarea civilă a tuturor funcţionarilor de Stat şi comunali, a căror activitate este în legătură cu economia de război.

STALIN a decorat cu Ordinul Lenin pe Arhiepiscopul englez de Canterbury, pentru dragostea ce a arătat-o bolşevicilor.

Iată deci un preot englez care face propagandă pentru dărîmătorii de biserici şi asasinii preoţilor creştini.

ÎN ZIUA DE 10 IUNIE fiind ziua marinei italiene, ea a fost sărbătorită de toată Italia.

DUPĂ PĂREREA cercurilor politice din capitala Reichului, ultimul discurs al Papei se menţine în cercul aceloraşi idei anticomuniste.

Această atitudine nu este lipsită de interes, cu atât mai mult cu cât ziarul catolic Italia a înfierat, într'o notă, svonurile care pretindeau că Vaticanul ar căuta să stabilească relaţii mai strânse cu Sovietele.

VOELKISCHER BEOBACHTER publică articolul de fond, sub titlul „Un popor viteaz — cu privire asupra Românieî".

Acest articol conţine un lung reportaj, scris de d-l dr. Kopper, trimis special în România. Ziaristul german face o descriere a vieţii de azi a Bucureştilor şi a altor regiuni din România, vorbind între altele şi de marea paradă care a avut loc în Capitala ţării.

Ziaristul german caracterizează conduita ireproşabilă a vieţii ţăranilor români, drept un factor esenţial în acest război, de oarece această conduită dă putinţa de a depăşi greutăţile economice. Dr. Kopper, după ce a vorbit apoi de problema evreilor din România, accentuiază asupra faptului că România şi-a creat o puternică poziţie în această luptă pentru destinul său, dovedindu-şi din plin credinţa sa de aliată a Axei, printr'o înaltă contribuţie la ducerea războiului comun.

ÎN LEGĂTURĂ cu declaraţiile făcute de curând în Camera Comunelor de către Attlee, după care Marea Britanie ar fi pierdut în trei ani de război 107.891 prizonieri, în cercurile de aci se observă că până la 15 August 1942, prizonierii britanici capturaţi de Germania şi de Italia se cifrau la 150.000, dintre care 56.000 se aflau în mâna germanilor. Firește că de atunci numărul prizonierilor britanici a sporit.

ÎN ANGLIA propaganda antisovietică poloneză a luat proporţii atât de mari, încât guvernul britanic, în urma demersurilor energice făcute de Maiski, ambasadorul U. R. S. S. din Londra, a anunţat măsuri împotriva polonezilor şi chiar a unor ziare engleze care nu înţeleg să aprobe politica antipoloneză şi imperialistă a U. R. S. S. şi nici să fie în acord cu procedeele regimului sovietic de a asasina în massă prizonierii ofiţeri polonezi.

Anglia a cerut lui Stalin, să permită manifestaţiile religioase ale evreilor în Uniunea Sovietică, relatează agentura catolică „La Corrispondenza". Conform acestei informaţiuni, Stalin, a răspuns, că religia israelită nu a fost niciodată interzisă în Uniunea Sovietică. In răspunsul său adresat Angliei, Stalin, recunoaşte că comunismul mulţumeşte celulelor sale de odinioară şi sinagogelor. De asemeni trebueşte recunoscut că evreii au merite în desvoltarea istorică a comunismului, din care cauză ei se bucură de cea mai mare toleranţă religioasă în Uniunea Sovietică.

Ascultaţi la radio între orele 13—13,5 f: „O ostaşului" (Lunea, Miercurea şi Sâmbăta), „Ora italo-română" (Marţea) şi „Ora ostăşească româno-germană" (Vinerea).

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din răsărit

O formaţiune navală germană, care controlează zona orientală a Mării Negre, şi-a făcut apariţia a treia oară în rada portului Ahtari de pe coasta Caucazului, în dimineaţa zilei de 14 Iunie şi a bombardat violent instalaţiile portuare. Ea a angajat apoi o luptă cu unităţile navale sovietice, care însă au fost silite să se retragă în larg, învăluite în nori artificiali, după ce câteva din ele au fost lovite în plin.

Vasele de război germane au continuat apoi bombardarea portului Ahtari, care este un punct de sprijin al flotei sovietice din Marea Neagră.

In regiunea capului de pod Cuban, grupul de armate sovietice comandate de generalul Meslekov a atacat cu forţe mai puternice de infanterie, după un violent bombardament de artilerie, poziţiile germane dela aripa stângă a frontului.

Ruşii au avut pierderi simţitoare.

Aviaţia germano-română a intervenit în încercările inamice de a trece peste lagunele dela Nord de Cuban.

Pe Donețul central, trupele germane de şoc au trecut peste râu în mai multe locuri şi s'au înapoiat apoi cu pradă şi informaţiuni preţioase. Artileria a bombardat cu efect concentrările sovietice de trupe de pe malul râului.

In sectorul Sukinici şi la Zevek, trupele sovietice au încercat să efectueze mai multe atacuri împotriva liniilor germane, dar au fost respinse înainte de a putea ajunge în faţa liniilor avantposturilor germane.

In cotul frontului dela Orel, sovieticii au încercat să-şi extindă atacurile şi în partea de Sud. Mai multe atacuri destul de violente au fost însă respinse de trupele germane de grenadieri, sprijiniţi cu efect de aviaţia de asalt şi care blindate. Mai multe tancuri sovietice au fost lăsate imobilizate pe teren.

Pe Lovat şi pe Volhov, formaţiuni de patrulă sovietice au trecut vadurile în mai multe puncte, încercând să stabilească mai multe capete de pod.

Toate încercările sovieticilor au fost însă zdrobite de focul artileriei germane, iar în punctele unde infanteria a trebuit să intervină, sovieticii au fost respinşi prin violente lupte corp la corp.

Aviaţia în acest sector nu a mai desfăşurat activitatea ei obişnuită de atac, de oarece vremea continuă să fie defavorabilă. Totuş, formaţiuni de bombardiere în picaj au atacat obiectivele din apropierea frontului, distrugând printre altele mai multe noduri de cale ferată. Leningradul a fost bombardat atât de aviaţie, cât şi de artileria grea a armatei terestre şi a marinei.

Frontul Mediteranian

După ocuparea celor 4 insule mici din Mediterana centrală: Pantellaria, Linosa, Lampedusa şi Lampioni, de către forţele anglo-americane, formaţiunile aeriene italiene şi germane, care patrulează spaţiul maritim din jurul insulei Sicilia şi apele din apropierea coastelor Africei de Nord dintre Alger şi Tripoli, au constatat prezenţa a numeroase unităţi de războiu şi vase de transport inamice, pe care le-au atacat.

Pe de altă parte, s'a constatat concentrarea unor puternice forţe aeriene britanice şi americane în Tunisia şi Algeria, unde în ultimul timp s'au construit noui aerodromuri.

Concentrarea acestor forţe aeronavale este pusă în legătură cu intenţia inamicului de a încerca o debarcare în Sicilia sau Sardinia.

Dealungul coastei Algeriei, un convoi inamic a fost atacat de avioane italiene torpiloare, care au scufundat un vapor de 15.000 tone şi au avariat în mod grav un al doilea vapor de 5.000 tone.

Formaţiuni aeriene germane au atacat din nou, în apropriere de Pantelleria, mijloace de debarcare inamice dintre care unele au fost scufundate, iar altele avariate.

Localităţi din împrejurimile oraşului Palermo şi provinciile Trapani şi Arigente, au fost, Marţi, obiectul unor acţiuni aeriene de bombardament şi de atacuri cu mitraliera din partea anglo-americanilor.

Războiul japono-chinez

Ofensiva japoneză de vară s'a terminat victorioasă la Hunan, la malul de Sud al fluviului Jangtse, prin completa distrugere a 230.000 soldaţi ai regimului din Ciungking. In acest succes surprizele au jucat un rol important. Ciungkingul aşteptase încheierea campaniei încă la 27 Mai, când japonezii au mai dat un atac la Ittu, Sihai şi Tamensuti.

Dela 4—9 Iunie, au fost distruse în total şase divizii chineze.

C. 64.058. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, — BUCUREŞTI.